

«Τη μια πηγαίνει προς το καλό και την άλλη προς το κακό», διαπιστώνει διαχρονικά στην «Αντιγόνη» του ο Σοφοκλής... Ακόμα και ο μέγιστος Απόστολος των Εθνών Παύλος ομολογεί στην προς Ρωμαίους Επιστολή του ότι «βλέπει άλλο νόμο στα μέλη του, ο οποίος αντιστρατεύεται στο νόμο του λογικού του ...»!

Έτσι, εκτός από τη μέριμνα της παιδείας και των άλλων φορέων της αγωγής για την συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας τηρήσεως των νόμων, υπάρχουν και οι ποινές, για τις περιπτώσεις εκείνες, όπου τα άτομα, για ποικίλους λόγους, δεν τηρούν, αλλά παραβιάζουν και καταπατούν τούς νόμους.

Δεν υπάρχει νόμος χωρίς ποινή! Και ο θεϊκός νόμος στον Παράδεισο συνοδεύονταν από ποινή σε περίπτωση καταπατήσεώς του, και οι φυσικοί νόμοι ακολουθούνται από ποινή, που επιβάλλεται, μάλιστα, άμεσα και απόλυτα! Αρκεί να σκεφτεί κανείς τι θα συμβεί, αν παραβιάσει το νόμο της βαρύτητας....

Αλλά, «κανείς δεν τιμωρεί και δεν επιβάλλει ποινές σε κάποιον, μόνο και μόνο επειδή αδίκησε, εκτός αν τιμωρεί χωρίς λογική, όπως τα θηρία... Αυτός, όμως, που επιχειρεί να τιμωρήσει με λογική, δεν επιβάλλει την ποινή για το αδίκημα, που έγινε, αφού δεν μπορεί πλέον να αποκατασταθεί, αλλά για το μέλλον, για να μην αδικήσει ξανά ούτε αυτός ο ίδιος, που διέπραξε την παρανομία, αλλ' ούτε και εκείνος, που θα τον δει να τιμωρείται»....

Έτσι περιγράφεται το νόημα της ποινής στον Πλατωνικό «Πρωταγόρα» και αυτό το νόημα, υποτίθεται ότι, έχει κάθε ποινή, που επιβάλλεται: όχι την τυφλή εκδίκηση, αλλά το σωφρονισμό, και τον παραδειγματισμό.

Με την ποινή και την τιμωρία, πρώτα-πρώτα, συνειδητοποιούμε το κακό. «Και ο Κάιν ήξερε ότι είναι κακό η αδελφοκτονία, αλλά το συνειδητοποίησε μετά την τιμωρία», αναφέρει χαρακτηριστικά ο ιερός Χρυσόστομος. Και προσθέτει ότι «από τις τιμωρίες των άλλων και εμείς σωφρονιζόμαστε»!

Σωφρονιστικός, λοιπόν, και παραδειγματικός είναι ο χαρακτήρας των ποινών, όπου, απ' όποιον και για οποιοδήποτε αδίκημα επιβάλλονται!

Κατά συνέπεια, η ποινή αυτή καθ' εαυτή δεν είναι λύση, αλλά μέσο για την «διόρθωση» των όποιων παρανομούν, «σχολείο» γιά το σωφρονισμό τους και την επανένταξή τους στην κοινωνία, «φρένο» για όσους σκέφτονται να παρανομήσουν.

Αν η ποινή θεωρηθεί μέσο εκδίκησης της κοινωνίας προς το μέλος της, που δεν τήρησε τους νόμους της και απείλησε την εύρυθμη λειτουργία και συνοχή της, αν η ποινή λειτουργεί ως μέσο εξουθένωσης και εξόντωσης του όποιου «εγκληματία», τότε, πράγματι, τιμωρούμε σαν τα θηρία...

Αλλά, έτσι, δημιουργούμε θηρία και οι φυλακές από «σωφρονιστικά καταστήματα» μετατρέπονται σε «σχολεία εγκλήματος»!

Και ξεχνούμε ότι για την πάταξη και την περιστολή της εγκληματικότητας δεν

χρειάζεται να «πέφτουν κεφάλια», αλλά «να αλλάζουν κεφάλια»

Υπεύθυνοι γι' αυτό και υπόλογοι προς το Θεό είμαστε και εμείς οι Χριστιανοί, που δεν ψάχνουμε στις φυλακές να βρούμε το Χριστό, αφήνοντας αναπάντητο το παράπονό Του «στη φυλακή ήμουν και δεν ήρθατε σε μένα»...

Και δεν υπολογίζουμε τη βαρύτητα αυτής της φράσης, που αποδεικνύει, εκτός των άλλων, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος και αληθινός Θεός και του ανθρώπινου γένους Πατέρας και Δημιουργός! Μόνο αυτός ο Θεός αγαπάει τα παιδιά Του, πονάει και υποφέρει γι' αυτά, ακόμα κι' αν είναι εγκληματίες, γιατί κι' αυτοί είναι παιδιά Του και δικά μας αδέρφια...

«Μη θεωρείτε τον φυλακισμένο εχθρό, αλλά αδελφό», συνιστά ο Χρυσόστομος, και συνεχίζει: «Μπορεί να χωριστήκατε από την καθημερινή επαφή, μη χωριστείτε, όμως, και από τη φροντίδα του... μην τον στερήσετε από την αγάπη,... ώστε αφού γίνει καλύτερος με τον πρόσκαιρο αυτό χωρισμό, να επανέλθει και να ενταχθεί στο υπόλοιπο σώμα της κοινωνίας»!

Κι' αν ως άνθρωποι επιδιώκουμε την ψευδαίσθηση της εκδίκησης, να μη ξεχνάμε ότι «η καλύτερα εκδίκησης δεν είναι η τιμωρία, αλλά η συμπάθεια»! (Ανδρ. Κάλβος)

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄